

בְּקוֹר חוֹלִים

פעם קרה, שאֶחָד מִתַּלְמִידָיו שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא הָיָה חוֹלָה, וְאָף אֶחָד מִחֲבֵרָיו שֶׁל הַתַּלְמִיד לֹא בָּא לְבַקְרוֹ, לִרְאוֹת מָה שְׁלוֹמוֹ וְלַעֲזֹר לוֹ.

לְאַחֵר יוֹם אוֹ יוֹמִים, הַבְּחִין גַּם רַבִּי עֲקִיבָא שְׂאוֹתוֹ תַּלְמִיד לֹא בָּא לְלַמֵּד בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ, שָׁאַל עָלָיו, וְנוֹדַע לוֹ שֶׁהוּא חוֹלָה.

הֵלֵךְ רַבִּי עֲקִיבָא לְבַקֵּר אֶצֶל תַּלְמִידוֹ הַחוֹלָה, וְלִכְבוֹדוֹ שֶׁל רַבָּם הִלְכוּ עִמּוֹ אֲחֵדִים מִתַּלְמִידָיו. כְּאִשֶּׁר הִגִּיעוּ לְבֵיתוֹ שֶׁל הַחוֹלָה, מָצְאוּ אוֹתוֹ שׁוֹכֵב בַּמֶּטָּה לְבַד.

הַתְּבוּנָה רַבִּי עֲקִיבָא בְּתַלְמִידוֹ וְרָאָה שֶׁהוּא חוֹלָה מְאֹד. פָּנָיו הָיוּ חִירוֹת, שְׁפָתָיו יְבֹשׁוֹת מִצָּמָא, וְרַק בְּקִשִּׁי הוּא נוֹשֵׁם. רַבִּי עֲקִיבָא גַּם רָאָה, שֶׁהַחֹדֶר אֵינוֹ מְסֻדָּר וְאֵינוֹ נָקִי, אָבָק רַב כֶּסֶה אֶת כָּל מָה שֶׁהָיָה בַּחֹדֶר, וְאָף הָאֲוִיר הָיָה מְלֵא בְּאַבָּק.

צוּה רַבִּי עֲקִיבָא עַל תַּלְמִידָיו לְנַקּוֹת אֶת הַחֹדֶר, לְטָאֵט אֶת הָרִצְפָּה וְלַנָּגַב אֶת הָאָבָק וְאָף לְשַׁפֵּךְ מַעַט מַיִם עַל הָרִצְפָּה, כְּדִי לְטַהֵר אֶת הָאֲוִיר וְלַרְעֵנָה אוֹתוֹ.

מִיָּד לְאַחֵר שֶׁהִמָּקוֹם הָיָה נָקִי, הִתְחִיל הַחוֹלָה לְהִרְגִּישׁ שֶׁהוּטֵב לוֹ, נְשִׁימָתוֹ נִעֲשֶׂתָה קֵלָה יוֹתֵר, וְשׁוֹב הָיָה בְּכוּחוֹ גַּם לְדַבֵּר. "רַבִּי," אָמַר בְּקוֹל חֲלוּשׁ, "הַחֵיִיתִנִּי, אֵלּוּלָה הַגֻּעַת לְבַקְרֵנִי, מִי יוֹדֵעַ אִם הֵיִיתִי נִשְׁאָר בְּחַיִּים."

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא לַחוֹלָה דְּבָרִים נְעִימִים, הִרְגִּיעַ אוֹתוֹ וּבָרַכּוֹ בְּרִפּוּאָה שְׁלֵמָה. כְּאִשֶּׁר יָצָא רַבִּי עֲקִיבָא מִבֵּית הַחוֹלָה, קָרָא לְכָל תַּלְמִידָיו וְאָמַר לָהֶם: "מִי שְׂאִינוֹ מְבַקֵּר אֶצֶל הַחוֹלָה, גּוֹרֵם לוֹ חֵס וְשָׁלוֹם שְׂמִימוֹת. אִם הֵיִיתֶם בָּאִים לִרְאוֹת אֶת שְׁלוֹם חֲבֵרְכֶם מִקֵּדָם יוֹתֵר, בּוֹדֵאי הֵיִיתֶם מְנַקִּים אֶת הַחֹדֶר שָׁבוּ הוּא שָׁכַב, וּפּוֹתְחִים אֶת הַחֲלוֹן שְׂאִיר צֶח יִכְנֹס. הֵיִיתֶם גַּם קוֹרְאִים לְרופָא, מְבִיאִים אֶכָּל לַחוֹלָה וְעוֹשִׂים לוֹ כָּל דְּבָר שֶׁהוּא צָרִיךְ. הֵיִיתֶם יְכוּלִים גַּם לְהַתְּפִלֵּל אֶל ה' שְׂיִרְפָּא אוֹתוֹ. מַעֲתָה זָכְרוּ וְאַל תִּשְׁכַּחוּ, שְׁמִי שְׂאִינוֹ מְבַקֵּר אֶת הַחוֹלָה, עֲלוּל לְגֵרָם לוֹ שְׂמִימוֹת."

שאלות

1. מדוע הלך רבי עקיבא לביתו של החולה ?

א. כדי לשאול אותו מדוע הוא לא הגיע לבית המדרש.

ב. כיוון שהתברר לו שהתלמיד חולה.

ג. כדי לנקות לו את החדר ולפתוח את החלונות.

2. מדוע הלכו עם רבי עקיבא עוד תלמידים לבקר את החולה ?

א. כדי לראות מה שלום החבר שלהם.

ב. כדי לעזור לרבי עקיבא לנקות את החדר של החולה.

ג. כדי לכבד את רבי עקיבא שלא ילך לבד.

3. השלימו (שורה 7): "כשהגיע רבי עקיבא אל החולה הוא ראה ש"פניו היו

_____, שפתיו _____ מצמא, ורק בקושי הוא _____ . רבי

עקיבא גם ראה, שהחדר אינו _____ ואינו _____ , _____ רב

כיסה כל מה שהיה בחדר, ואף _____ היה מלא אבק".

4. כיצד, לדעתכם, הרגיש התלמיד החולה, כשראה את רבי עקיבא וחבריו נכנסים

לחדרו ?

א. הוא שָׂמַח וְהִתְרַגֵּשׁ.

ב. הוא הָיָה עָצוּב.

ג. הוא כָּעַס

5. מדוע הרגיש החולה טוב יותר לאחר שהיו אצלו רבי עקיבא ותלמידיו ?

א. כיוון שרבי עקיבא היה גם רופא.

ב. כיוון שמצב הרוח שלו השתפר וזה גרם לגוף להתחזק.

ג. כיוון שרבי עקיבא הזמין רופא שנתן לו תרופה.

6. השלימו (שורה 13): החולה אמר לרבי עקיבא, שאם הם לא היו באים לבקר אותו,

"מי יודע _____ בחיים".

7. בשורה 15 נאמר שרבי עקיבא הרגיע את החולה. מדוע לדעתך, היה צריך להרגיע את החולה ?

א. כיוון שהוא לא ידע כמה זמן הוא ימשיך להיות חולה וכיצד הוא יבריא.

ב. כיוון שהוא הפסיד כמה ימים של לימוד.

ג. כיוון שהוא לא היה רגיל שרבי עקיבא בא לבקר אותו.

8. השלימו (מתוך שורה 17): רבי עקיבא אמר לתלמידיו: "אם הייתם באים לראות את

שלום חברכם מוקדם יותר, בוודאי הייתם _____ את החדר _____ הוא

_____, _____ את החלון _____ צח _____, הייתם גם

_____ לרופא ...

_____ אוכל לחולה... הייתם יכולים גם _____ אל ה' שירפא אותו".

9. כולנו יודעים שיש מצווה לבקר את החולה, מה הוסיפו לנו חכמים בסיפור זה ?
